

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπίστρατος διέρχεται τὴν πλατεῖαν Συντάγματος. Ἀξιωματικὸς ἄνευ στολῆς τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

— Πῶς δὲν χαιρετᾷς ;

— Δὲν σὰς γνωρίζω.

— Πρέπει καὶ νὰ μὲ γνωρίζῃς ; Δὲν ἔμαθες ἀκόμα νὰ χαιρετᾷς τοὺς ἀξιωματικούς !

— Εἰσθε ἀξιωματικοί ;

Τότε μόνον ὁ ἀφηρημένος γαλονᾶς ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του καὶ ἀναγνώριζον τὸ σφάλμα τοῦ χαιρετᾷ αὐτὸς στρατιωτικῶς λέγων :

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε.

Εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ζωγραφικῆς οἱ προσωπογράφοι ἠναγκάζοντο νὰ σημειώσουν κατ'ωθεν : αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος, αὐτὸς εἶναι ὄνος, αὐτὸ εἶναι ὄνारीον.

Εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐπανερχόμενος ὁ πρῶτον ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργός, ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς ἀποθανατίσαντας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σιγαροχάρτου ἐργαστασιάρχας νὰ προσθέσουν κατ'ωθεν τῆς εἰκόνας του : Γεώργιος Δ. Βούλγαρης — ἄνθρωπος.

Ἐλληνες ἐκ Θεσσαλονίκης, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν ἐκεῖ πρόξενον τῆς Ἰταλίας, ἐξήρχοντο διὰ λέμβου ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς τὴν ἀποβάθραν Πειραιῶς.

Ὁ λεμβοῦχος τοὺς συνιστᾷ νὰ δώσουν τοῦ τελωνειακοῦ ὑπαλλήλου κατ'ι τι ἵνα μὴ ἐπιθεωρηθοῦν τὰ κινώτια των.

Τὸ κατ'ι τι ἐδόθη, ὁ δὲ πρόξενος τῆς Ἰταλίας γνωρίζων τὰ ἑλληνικά :

— Καὶ ἐδῶ λέγει εἶναι Τουρκία.

Εἰς τὰς λέξεις τοῦ Ἰταλοῦ προξένου μόνος ὁ καὶ ἦτο περιττός.

ὁποῖους εἶχε προετοιμάσει. Καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἐκ τῆς καπνοδόχης ἄηρ καταστήσῃ ἐρυθροῦς αὐτοὺς ἐκλείσει τὴν ὀπὴν τῆς ἐστίας διὰ πανίων καὶ καθήσασα παρὰ τὴν τράπεζαν ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἦτο ἡ νύξ προκεχωρημένη, ἡ μήτηρ τῆς ἐκοιμάτο καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἐπίσης. Αὐτὴ δὲ ἡγρύπνει μόνη διὰ νὰ κοιμηθῇ ἔπειτα τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου. Δις δειλιάσασα ὥρμησε νὰ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα καὶ δις ὀπισθοδρόμησεν. Ἐλαβε τὴν γραφίδα διὰ νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν.

— Μητέρα μου ! Ἡ οἰκογένειά μας ἦτο πτωχὴ, ἀλλὰ τίμια καὶ ἐγὼ τὴν ἠτίμασα. Ἀποθνήσκουσα ἐξαλείφω τὸ στίγμα ἀπὸ τοῦ μετώπου σας. Ὅταν ἐπὶ τοῦ νεκροχείλου μου θὰ ἔλθῃς νὰ μοι δώσῃς τὸ ὕστατον φίλημα μὴ με καταρασθῇς, ἀλλὰ συγχώρει τὴν ἀποπλανηθεῖσαν κόρην σου....

Ἐνῶ ἔγραφε ταῦτα ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται φοδερὰν κεφαλαλγίαν, οἱ μὴνυγγες ἐκτύπων, τὸ αἷμα ἐσωρεύετο.

Συγχρόνως ἡ λάμψις τῆς λυχνίας ἤρχισε νὰ ἀμαυροῦται καὶ μετ'ὀλίγον ἡ φλόξ ἐξέπνευσε καὶ σκότος καὶ φρίκη ἐβασίλευσεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ἡ Μαριάννα ἔρρίφθη σχεδὸν ἀνίσθητος ἐπὶ τῆς κλινῆς τῆς.

Αἶφνης φωναὶ ἀπὸ τοῦ τετάρτου πατώματος τῆς οἰκίας ἠκούσθησαν—Βοήθειαν ! Φωτιά !—Πάντες οἱ ἐνοικοῦντες ἐξύπνισαν ἔντρομοι, οἱ περίξ γείτονες ἔδραμον νὰ ἴδωσι τί

Εἰς τὰ τηλεγραφήματα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὀνομάζεται κ. Σατυρόπουλος, ὁ δὲ τῶν Ἑσωτερικῶν Παπανουχαλόπουλος. Τὸν μὲν κ. Λεμονῆν τὸν ἀνάγουν φαίνεται εἰς τὴν γενεάν τῶν Σατύρων, περὶ δὲ τοῦ κ. Μολάου φρονοῦσιν ὅτι ἔχει παπᾶ τοῦ, ὅτι εἶνε χαλὰς κτλ. Περὶ τοῦ τελευταίου ὁ Φίγαρος παίζων ἐρωτᾷ διατὶ ὅχι Ἀντιβανόπουλος, ἀφοῦ εἶναι προωρισμένος νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰ Τέμπη.

Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διακοπεῖσαν ἐπὶ τινὰ καιρὸν δημοσίευσιν τοῦ πρωτοτύπου μυθιστορήματος τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ξένου, τῆς ΝΙΝΑΣ. Ὁ κ. Ξένος ἀνεδείχθη ἐξ ὅλων τῶν νέων ὁ δυνάμενος νὰ γράψῃ πρωτότυπον μυθιστόρημα, σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης καὶ τῆς αἰσθητικῆς. Αὐτοὶ οἱ ἐπικρίναντες τὸν συνεργάτην μας κ. Ξένον ὡς δραματικὸν συγγραφεᾶ ἀνωμολόγησαν τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀρετὰς ὡς μυθιστοριογράφου. Ὅντως ἡ Νίνα του δὲν ἠδύνατο νὰ γραφῇ κομψότερον καὶ νὰ πλεχθῇ τεχνικώτερον. Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῆς εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πολλοὺς αὐτῆς ἀναγνώστας.

ΕΝ ΚΛΑΣΜΑ ΟΘΕΛΛΟΥ.

Ἐκ τοῦ δήμου Βιδυλλίας Κομίνης τις ὀδηγήσας τὴν σύζυγόν του εἰς ἐξοχὴν τινα καὶ δέσας ταύτην ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, διὰ μαχαίρας τῆς ἀπέκοψε τὴν ῥίνα. Εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην προέβη ὁ σύζυγος ἐκ ζηλοτυπίας κινούμενος, τῆς συζύγου του οὕσης ἐξαισίας καλλονῆς, αὐτοῦ δὲ προτιθεμένου νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ἐξωτερικόν !

συμβαίνει καὶ ἀληθῶς φλόγες πυρὸς ἐξήρχοντο ἀπὸ τῶν παρθύρων.

— Κλείσατε τὰ παράθυρα ! ἐφώναζον οἱ κατ'ωθεν.

— Βοήθειαν—ἐφώναζον οἱ ἐπάνω.

Οἱ κάτω διέσπασαν τὴν θύραν καὶ ἀνήλθον ἀρθροοί.

Ἡ οἰκογένεια Μαρταῖν ἐξύπνισεν ἐκ τοῦ θορύβου.

— Ἀλλ' ἡ Μαριάννα μου δὲν ἐνόησε τίποτε !—ἐφώναζεν ἡ μήτηρ καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κροτοῦσα τὴν θύραν καὶ καλοῦσα αὐτήν.

Ἡ Μαριάννα δὲν ἀπεκρίνετο.

— Ἄ ! τὸ παιδί μου ! τὸ παιδί μου !—εἶπεν ἡ χήρα—κατ'ι δυστύχημα μᾶς συνέβη—καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαριάννας ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Τότε λαμβάνων τὸν πέλεκυν, ὁστις ἐχρησίμευσε διὰ τὴν ἐξω θύραν ἔρριψε ἐντὸς τὸ ἐν φύλλον τῆς, ἀλλ' ἡ βαρεῖα ὁσμὴ τῶν ἀνθράκων ἐμπόδισεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃ.

— Βοήθειαν ! ἐφώναζε καὶ αὐτὸς ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας.—Ἡ ἀδελφή μας ἠτοκτόνησεν εἰς πυροσβέστης ὥρμησε τότε καὶ προσκρούων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον. (ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.